

Sygn. akt II CSK 589/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa H. P.
przeciwko "B." - Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł
(jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżony skargą kasacyjną wyrok wydany został w dniu 9 kwietnia 2013 r., a zatem wniesiona od niego skarga spełniać powinna wszelkie wymogi formalne, wynikające z treści obowiązujących przepisów art. 398⁴ § 1 - 3 k.p.c.

Obowiązek przedstawienia przez skarżącego w skardze kasacyjnej m.in. wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia, a wynikający z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wiąże się z instytucją tzw. „przedsądu”, polegającego m.in. na możliwości Sądu Najwyższego odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.). Ten możliwy sposób zakończenia postępowania kasacyjnego, a kolidujący niewątpliwie z intencją strony wnoszącej skargę kasacyjną spowodował zrównanie rangą obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt. 2 k.p.c.) z obowiązkiem odrębnego przedstawienia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Odrębne wyartykułowanie przez ustawodawcę obu kategorii obowiązków dowodzi tego, że nie są one tożsame. W konsekwencji za spełnienie wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie można uznać jedynie odwoływania się przez skarżącą na s. 11-24 skargi do uzasadnienia podstaw kasacyjnych i sformułowanych w ich ramach zarzutów, z pominięciem wyraźnego, odrębnego zaprezentowania okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uwzględniając więc odrębność obu przedmiotów regulacji w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c. stwierdzić należy, że choć argumentacja skarżącej Spółki może się niekiedy w obu tych kwestiach nawet częściowo pokrywać, to jednak orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu przez Sąd Najwyższy oceny przesłanek kwalifikowanych przez ustawodawcę, a określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., gdyż tylko one mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku.

Spełnienie przez stronę skarżącą obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga wyodrębnionego przedstawienia w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie przez wskazanie na wystąpienie przesłanek

wynikających z art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz uzasadnienie twierdzenia, że przesłanki te w sprawie zachodzą. Przedstawienie tych okoliczności, stanowiąc istotny wymóg skargi kasacyjnej jest także uprawnieniem strony w tym znaczeniu, że stwarza jej możliwość zaprezentowania argumentacji, która dopiero będzie rozważana przez Sąd Najwyższy przy dokonywaniu wstępnego badania skargi pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Pozostaje to w ścisłym związku z aktualnie obowiązującym modelem skargi kasacyjnej, w którym rozpoznanie tej skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W obszernym punkcie III skargi kasacyjnej, zatytułowanym „Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i wniosku o uwzględnienie skargi” (s. 11-24), strona skarżąca przytacza na wstępie orzecznictwo SN poświęcone ustawowym przesłankom przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ich interpretacji, którą ocenia krytycznie, opatrując wątkami o charakterze dydaktycznym (s. 13-14).

Nawiązanie wprost do niektórych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarżąca prezentuje na s. 18-24 skargi kasacyjnej. Za istotne zagadnienie prawne nie można jednak uznać postawionego Sądowi Apelacyjnemu zarzutu odnośnie do poprawności subsumpcji art. 476 k.c., ani postawionego tam pytania o możliwość pominięcia treści „... dostrzegalnego w K.C. przepisu prawnego” (s. 18). Nie jest również istotnym zagadnieniem prawnym uznanie przez skarżącą konieczności rozważania kwalifikacji prawnej umowy (s. 19), wobec zakwestionowania przez skarżącą kwalifikacji dokonanej przez Sąd odwoławczy. Za istotne zagadnienie prawne nie można również uznać kontestowania przez pozwaną Spółkę oceny Sądu Apelacyjnego odnośnie do charakteru dokumentów wykazujących roszczenie pozwanej i wskazywania na konieczność ustalenia co jest dokumentem (s. 20).

Wreszcie strona skarżąca wadliwie kwalifikuje i utożsamia sformułowaną przez siebie potrzebę rozważenia skutków wskazanych naruszeń jaką potrzebę rozważenia istotnego zagadnienia prawnego, którego istoty jednak nie formułuje, zaznaczając zarazem, że zespół zarzutów wskazanych w tej części skargi „... nie czyni ją oczywistą...” (s. 24).

Postawiony Sądowi Apelacyjnemu zarzut popełnienia błędów w wykładni i zastosowaniu prawa materialnego i procesowego w wyniku „... nielegalnego postępowania Sądu Apelacyjnego...” (s. 24) nie uzasadnia żadnej z ustawowych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania spośród wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

[aw]